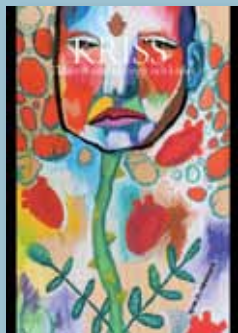

A vibrant, abstract painting of a face with a green stem and red hearts. The face is composed of various colors like red, blue, yellow, and purple, with a small brown hand on the forehead. The background is filled with red hearts and blue circles. The overall style is expressive and colorful.

KRISS

Tidskrift om tro, hopp och kärlek

Tema: En mänsklighet

Omslag: Catharina Ullerud

KRISS

Kristna Studentrörelsen i Sverige är en öppen gemenskap för och av studenter som vill leva i efterföljelse och ständigt vidga gränserna för vår solidaritet.

ANSVARIG UTGIVARE

Anna Burenius
annaburenius@hotmail.com

REDAKTÖR

Jennie Wadman
jennie.wadman@gmail.com

TRYCKINFO

Tryck: Daus tryckeri
Papper: Edixion, 120g
Upplaga: 500 exemplar

KONTAKT

Kristna Studentrörelsen
i Sverige
c/o Klas Corbelius
Krafts torg 12c Lund
073-33 85 863
exp@kriss.se

Mänskligt

Att prata om en mänsklighet är att prata om en vision av en verklighet som saknar en reell motsvarighet. Vi existerar inte som en mänsklighet utan som en plethora av mänskligheter. Även om vi har en vision av alla människors lika värde och en vision om ett globalt samhälle där alla människor ges likvärdiga möjligheter ägnas mycket tid och arbete åt att upprätthålla praktiker som delar mänskligheten. Många gånger är dessa praktiker viktigare för oss än den abstrakta idén om det som förenar oss alla.

Utifrån skapelseberättelsen tänker jag att en skillnad mellan människor och andra djur är att vi inte bara reagerar på världen omkring oss utifrån nedärvda eller inlärdade mönster utan systematiserar den. Samtidigt är det skapelseberättelsen som berättar att vi skapas som en mänsklighet med en distinkt uppgift av en Gud som inte gör skillnad mellan människor och att drömmen om en mänsklighet är ett ideal värt att eftersträva.

Bibeln är ett komplext dokument med en plethora av budskap som kan tala till oss på många olika sätt. Ändå när jag en känsla av att ju längre jag vandrar i tron desto bättre blir mina kvalificerade gissningar om vad det var Gud tänkte med den här skapelsen. Det har gett mig en stark känsla av att Gud inte vill att vi bygger barriärer mellan varandra utan vill att vi relaterar till varandra så som Gud relaterar till oss. Därför tror jag att det är viktigt för vår identitet som kristna att inte begränsa vår ingrupp, dem vi kallar vi utan arbetar för att utvidga och realiserar utopin om en mänsklighet.

Jonathan Wiksten, vice ordförande

RÖRELSER I TYSTNAD // 26

Mänsklighetens gränser // 10

Betraktelse // 16

Novell: Som ett barn sover // 12

På gång // 30

FULL AV RESURSER // 6

foto: Erika Chapman

INTERPENDENCE // 22

Vad innebär det att vara vänster? Och behöver vi egentligen placera oss på skalan mellan höger och vänster? // 18

Catharina Ullerud

Numrets illustratör heter Catharina Ullerud. En 25 årig illustratör och djurvän som både har studerat på SLU och på Konstskolan

Munka. Just nu arbetar hon på sin andra barnbok och hon blir glad om hennes verk får folk att skratta. Vill du se fler

av hennes teckningar nås hon via ullerud@msn.com eller på 0739603316. ...

när vi simmar mot
ytan ser vi varandra
pånyttfödda barn

inneslutna i
vi tar ut hörlurarna:
kommunikation

dikter: Johan Kullenbok

Tänk inte på det.
Tänk inte på det.
Tänk inte på det
Tänk inte på det
Tänk inte på det.
Tänk inte på det

En mänsklighet full av resurser

För vissa är arbetsträning ett sätt att börja orka upp ur sängen på morgonen. För andra handlar det om att lära sig lyssna till när kroppen säger stopp. Erika Chapman berättar om vägen från att själv gå in i väggen till att arbeta som arbetsledare för andra.

text: Erika Chapman

foto: Tarla Johansson och Karin Jungå

Jag vet inte vilka krav det är rimligt att jag ställer på mig själv.

Vi putsar fönster. Det är storstädning och alla hjälper till, och jag och en medar-

betare står och diskuterar kraven vi ställer på oss själva. Det är med viss frustration i rösten hon utbrister:

- Hur mycket borde jag klara av?

Kanske är det där problemet ligger, funderar jag. Att vi inte lär oss att utgå från vår egen kropp och vårt eget sinne, utan utifrån vad som behöver göras. Vi utgår från att det är rimligt att vi orkar göra det som behöver göras. I den här världen är det oändligt mycket.

Jag är arbetsledare i ett trädgårdsteam som odlar blommor och grönsaker, utvecklar balkonglådor tillsammans med ett snickeri, och tar skötseluppdrag i privata trädgårdar. Vi har en vision om inspirera Lund till mer stadsodling och en mer ekologiskt hållbar livsstil. Teamet består av arbetstränande i olika livssituationer. Alla har olika bakgrund, men vi delar upplevelsen av att försöka hitta ett förhållningssätt som gör att vi mår bra i arbetet. För vissa handlar det om att ta sig upp på morgonen, för andra att gå hem prick när arbetsdagen slutar och inte två timmar senare, när arbetsuppgiften är slutförd. Vi håller till på Uggletorpet i Lund, som

Pil är en av alla vackra växter som möter en vid Uggletorpet.

drivs av Diakonicentralen och det icke vinstdrivande sociala företaget Origo Resurs. Allt överskott går tillbaka in i verksamheten; till verktyg, arbetskläder, studiebesök och vidareutbildning.

Jag har ingen terapeutisk utbildning alls; allt sådant överlåter jag till mina kollegor. Det jag tar med mig in i grävandet och fönsterputsandet är erfarenheten av att vara människa.

Hösten 2008 började jag min utbildning till trädgårdsingenjör på SLU Alnarp. Det var ett äventyr att flytta till Lund, till ett fint kollektiv vi startade tackvare turen att jag ringde först på uthyrningsannonsen på Blocket. Jag satt i riksstyrelsen för KRIS, hade gift mig i juni, flyttstadat två lägenheter, vi hade hunnit bli gravida på bröllopsresan och gå igenom ett missfall, och nu var det min första termin på universitetet. Allting var annorlunda från att gå på folkhögskola. Allt var större, och kargare. Jag gick på en sittning, svor i tysthet över rasismen i sånghäftet och fyl-lan runt bordet. Lektionerna var spännande och jag tog noggranna anteckningar som jag skrev rent på kvällarna och målade akvareller till. Det gick en månad och sen föll jag ihop i ångest.

Jag var hemma sex veckor sjukskriven och tankarna malde. Rädslan för att gå till-

baka till studierna var stor. Jag hade ständig yrsel och ångesten kom och gick. Det var ingenting fel på mig fysiskt så min psykiatriker, och någon utbrändhet kunde det inte vara tal om. Det drabbade bara kommunalt anställda som råkat ut för omorganisationer.

Jag har ingen terapeutisk utbildning alls; allt sådant överlåter jag till mina kollegor. Det jag tar med mig in i grävandet och fönsterputsandet är erfarenheten av att vara människa.

Jag gick tillbaka till studierna efter de sex veckorna. Slutade måla akvareller och lärde mig att sälla i informationen. På något sätt lyckades jag ställa in hjärnan på att klara tentor. Den kopplar snabbt som tur är, för tålmodet att sitta still på föreläsningar var lågt.

Först sommaren 2010 på en föreläsning av en specialist från stressmedicinska institutet insåg jag att alla hans kriterier för utbrändhet stämde in på mig. Det var en väckarklocka och en lättnad. Min hjärna kortsluter fortfarande. Det blir tomt och tyst och omöjligt att röra mig. För mycket press gör att kroppen lägger av, och även lite press kan bli för mycket.

Genom Basal Kroppskänneteknik som grundar sig på tai chi, har jag fått lära mig att göra av med mindre energi i vardagen. Det är förvånande att upptäcka hur mycket energi som går åt till att bita ihop käkar, spänna muskler omedvetet eller gå fort i trappan när jag kunde gå sakta. Det mest förvånande var upptäckten att jag faktiskt får utgå från vad jag orkar, och inte från vad som behöver göras. Det är tillåtet för mig att be om hjälp. Det är tillåtet att strunta i att göra vissa saker. Det är kroppen som avgör hur mycket som är rimligt för mig att klara av.

I mitt arbetslag är vi fler än jag som kämpar med begränsningar. Vissa orkar inte med människor; de ber jag stå och så små, pilliga fröer och skriva etiketter. Vissa orkar inte analysera utan vill använda musklerna; de är fantastiska på att gräva grönsaksland. Vissa orkar bara arbeta två timmar i veckan; de två timmarna blir alltid något gjort som vi andra har förbisett. Vi har oftast mycket som behöver göras, och jag utgår från att när alla får göra det som passar var och en, blir resultatet som bäst.

Jag fick jobbet på Uggletorpet för att min intuition sa mig att det var väldigt viktigt att jag var med på den ekumeniska påskvandringen på

långfredagen 2010. Så viktigt att jag åkte hem från min vän i Sundsvall för att sova en natt i Lund innan jag vände tillbaka mot Stockholm. Vandrigen kom till EFS-kapellet och jag såg en affisch om ett socialt företag som arbetade med rehabilitering och enklare trädgårdsskötsel. Jag fick telefonnumret av prästen i kapellet och ringde på tåget redan påskafton. Det visade sig att de precis hade

**I ett hållbart
samhälle är mänsklig
arbetskraft vår
viktigaste resurs.**

tagit beslut i arbetslaget på Uggletorpet att de ville ha en trädgårdskunnig anställd. En vecka senare fick jag fria händer att börja odla.

Vi börjar dagarna med qi gong och mindfulness för alla som vill. Vid lunch har vi frivillig lunchbön. Där emellan delar vi in oss i arbetslag som snickrar, trädgårdsarbetar, lagar mat och åker ut som vaktmästare. Vi arbetsledare tar ansvar för att fördela arbetet och hjälper till där det behövs. De flesta eftermiddagar sitter jag oftast vid datorn med designarbete, ansökningar och fakturor.

I ett hållbart samhälle är mänsklig arbetskraft vår viktigaste resurs. Vi kan inte betala för att någon på andra sidan jorden ska göra jobbet åt oss. Det betyder att varje person är viktig, och att vi inte har råd att slita ut och stressa sönder våra medmänniskor.

Stress är inte ett problem som kan lösas av individer. Det är som samhälle vi behöver ändra arbetssätt och tempo, och vår människosyn. Min empatiska förmåga och min möjlighet att fatta bra beslut blir begränsad av stress. Hur är det för alla de politiker och företagsledare som lever i ständig stress? Hur begränsad blir deras empatiska förmåga?

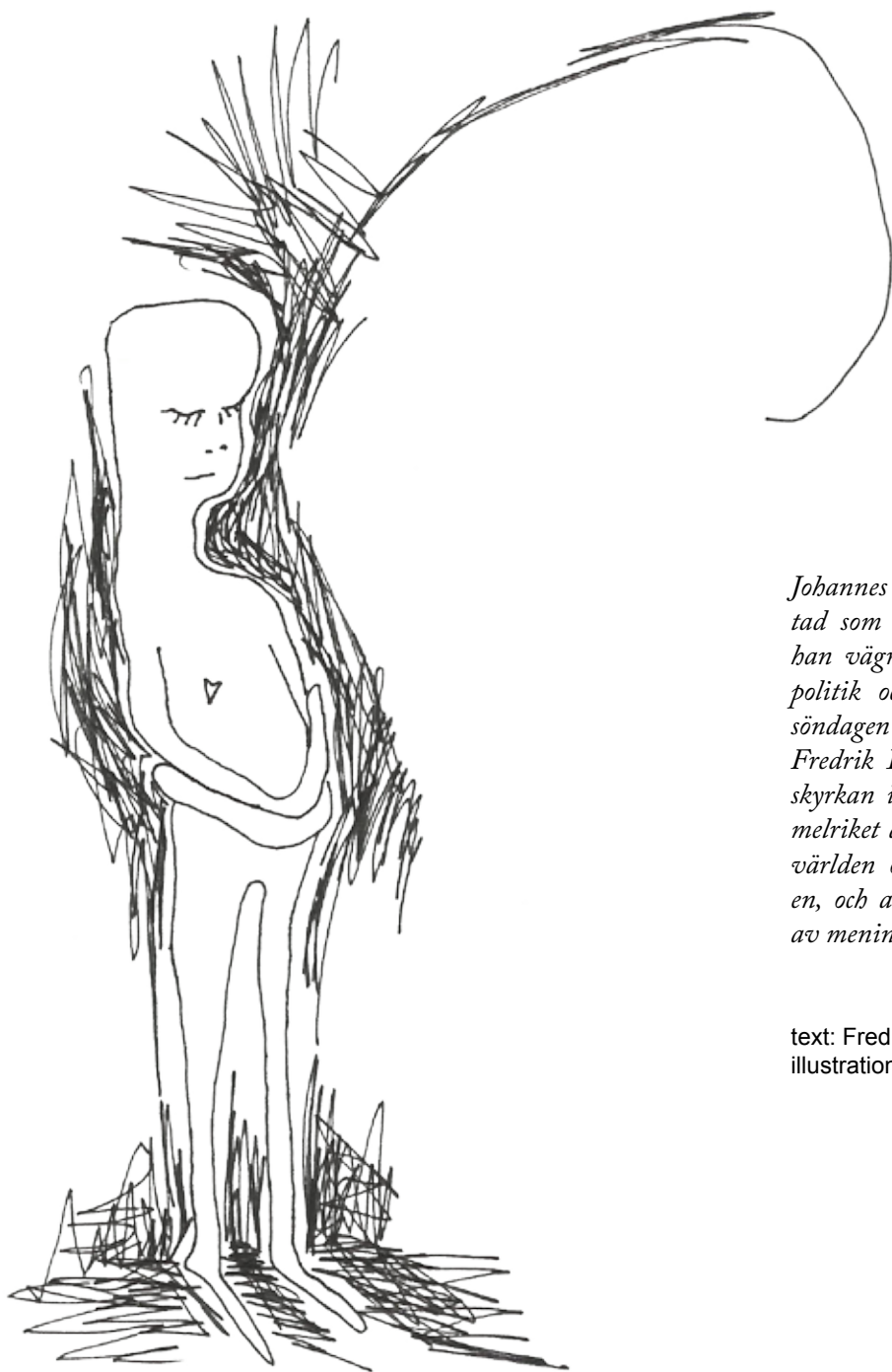
Det är skrämmande att ställa om sitt liv från en stressig tillvaro. Både vi som personer och samhället i stort står inför en stor förändring om vi vill gå mot en ökad hållbarhet. Där behöver vi varandras hjälp.

- Jag behöver lära mig att stanna kvar, konstaterade min medarbetare. Att sluta springa. ●●

Blommande rosenbuskar bidrar till den rofyllda stämningen som råder i trädgården på Erikkas arbete i Uggletorpet.

Ingenting faller utanför

Johannes Döparen blev avrättad som samvetsfånge för att han vägrade skilja på tro och politik och vara tyst. Tredje söndagen i advent predikade Fredrik Ivarsson i Helgeandskyrkan i Lund om att Himmelriket är nära när vi ser att världen och mänskligheten är en, och att allt är genomsyrat av mening.

text: Fredrik Ivarsson

illustration: Catharina Ullerud

När fängelsedörren slår Nigen och man sitter ensam i den mörka cellen, då är det lätt att tvivlen kommer krypande. Valde jag rätt? Var det någon mening med att jag satte mig upp mot makten, eller slösar jag bort mitt liv till ingen nytta? Finns det någon som för kampen vidare? Johannes Döparen delar sina frågor med många andra samvetsfångar. Vi hör om dem i Syrien, i Burma, i Ryssland. De flesta hör vi förstås inte talas om.

Johannes borde ha vetat svaren på sina frågor. Han var en profet. Han hade samlat stora skaror med sitt kärva budskap om omvändelse och bättring. Han hade döpt Jesus och hört rösten från himlen som sa att "Han är min älskade son, han är min utvalde." Johannes visste vad han gjorde och varför. Men fängelsemurarna är så tunga och den egna kroppen så bräcklig. Det är mycket mänskligt att Johannes tvivlar och söker bekräftelse.

Vad gör en profet i fängelset? Kunde de inte skilja på politik och religion på den tiden? Nej, det kunde de inte. Det är ett modernt påfund att politik och religion ska hållas isär. Vi menar att politiken handlar om det gemensamma, hur vi ska organisera vårt samhälle och vem som ska få bestämma det ena och det andra. Religionen får då handla om det individuella,

våra privata åsikter och värderingar. Den uppdelningen fungerar inte så bra. Tron är visserligen personlig, men den kan inte hållas åtskild från livet i övrigt. Den kristna tron deformeras om den bara ska gälla det privata. Vi lever i en enda värld, som är både Guds värld och människornas värld. Vår religion säger oss att allting i denna värld är genomsyrat av mening. Varje människa är värdefull. Varje andetag spelar roll. Det finns ingenting som faller utanför, som inte har med Gud och tron att göra.

När Jesus lär sina lärjungar att be, lär han oss en bön som är både andlig och politisk på samma gång: "Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske på jorden så som i himlen." Vi ber alltså inte att vi ska få komma till himlen. Vi ber att himlen ska komma till jorden. Därmed har allting på jorden med Gud att göra. Kampen för demokrati i Syrien och i Burma och i Ryssland, har med Himmelriket att göra. Strävan att vi ska ha en värdig sjukvård och äldreomsorg i vårt samhälle, har med Himmelriket att göra. Alla våra vardagliga uttryck för omtanke och medkänsla, har med Himmelriket att göra.

Johannes hamnade i fängelse för att han förkunnade att alla måste omvända sig och göra Guds vilja – även kungen,

Herodes Antipas. Konkret handlade det om att Herodes Antipas hade skiljt sig och gift sig med sin brors hustru i stället. Det kritiserade Johannes, och kungen försökte tysta kritiken genom att kasta Johannes i fängelse. Tyranner är känsliga för kritik, då som nu. Och kungars äktenskapliga förehavanden är en politisk fråga, då som nu.

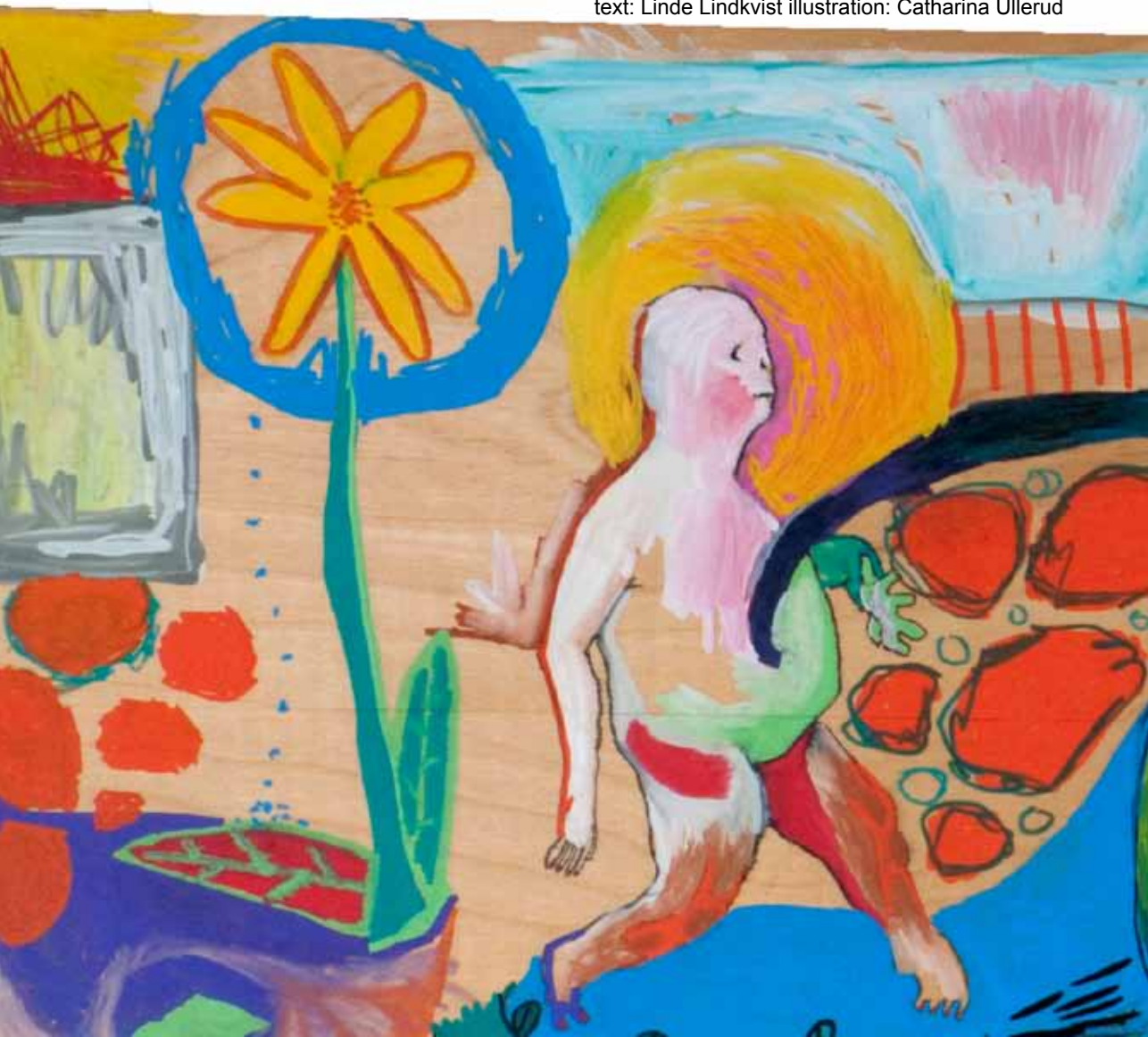
Vår religion säger oss att allting i denna värld är genomsyrat av mening

När Johannes blivit fängslad träder Jesus fram. Fängslandet av Johannes blir startskottet för Jesu verksamhet i Galileen, där Herodes Antipas härskade. Varför vet vi inte riktigt, men det är tydligt att Jesus tar upp stafettpinnen från Johannes. När en korrupt kung kastat profeten i fängelse förkunnar Jesus att Himmelriket är nära. Vi har det inte i vår hand. Vi kan inte äga det och förfoga över det; vi kan inte använda det för att få makt över andra eller för att bevisa att jag har rätt och du har fel. Men Himmelriket är nära. Vi kan sträcka oss mot det. Vi kan ta emot det med vårt hjärta. Och vi får tro att ju fler profeter som träder fram, ju fler som kastas i fängelse av nervösa makthavare, desto närmare är Himmelriket. •••

Att gräva eller överbrygga helvetesgapet

Om kristendom,
mänskliga rättigheter
och mänsklighetens gränser

text: Linde Lindkvist illustration: Catharina Ullerud

”Uppenbara för oss ditt bords hemlighet: Ett enda bröd och en enda mänsklighet”. Orden från nattvardsbönen väcker alltid känslor hos mig. Att mänsklighetens enhet och Guds mysterium sammanfattas i något så vardagligt som en måltid av bröd och vin! Samtidigt har jag svårt att hålla de där dystra frågorna borta: Vad händer med de som inte delar måltiden med oss? Tillhör de som inte delar vårt enda bröd trots allt vår enda mänsklighet? Det krävs inte några extraordinära kunskaper i teologi och historia för att se att kristenheten och mänskligheten ofta likställs med varandra. I traditionell kristen dogmatik är det genom dopet som vi deltar i påskens mysterium och förenas i liv med Kristus. Därmed har också kyrkan beväpnats med en enkel måttstock för att avgöra vilka människoliv som ska betraktas som hela eller heliga och inte.

I skenbar kontrast till kristendomen utlovar språket om mänskliga rättigheter ett inklusivt sätt att tala om mänsklig enhet. De första stroferna av FN:s allmänna förklaring från 1948 proklamerar att alla som tillhör människosläktet har ’lika och obestridliga rät-

tigheter’ och har – i egenskap av sin blotta mänsklighet – ett ’inneboende värde’. Men det löftet väcker hos mig lika många dystra funderingar som nattvardsbönen. Precis som Hanna Arendt påpekar är det i förhållande till den statsgemenskap vi tillhör som vi har rätten att ha rättigheter. I flera av FN:s konventioner står det också uttryckligen att det inte finns något hinder för stater att göra åtskillnader mellan medborgare och icke-medborgare. Med andra ord är mänskliga rättigheter ett verktyg som med lätthet kan användas för att skapa och fördjupa klyftan mellan de hela, heliga medborgarna och de som lever utanför lagen. Löftet om en enda mänsklighet finns där, men det är en mänsklighet som inte har någon logisk plats för statslösa, för les sans-papiers.

Det här betyder inte att kristendomen och mänskliga rättigheter är dödsdömda. Det finns utrymme att låta dessa språk tjäna en djupare, kanske till och med ordlös, övertygelse om att det trots allt finns en gemensam mänsklighet bortom kategorierna; en övertygelse som inte emanerar från någon abstrakt idévärld, utan från upplevelsen av vara jämlikar, av att vara ömsesidigt be-

roende och utlämnade. Men den möjligheten försvinner om vi ignorerar fallgroparna som finns inneboende i våra traditioner och inte tar personligt ansvar för de värderingar och världsbilder som vi uttrycker genom dem. Möjligheten försvinner om vi ser våra evangelier och rättighetskataloger som färdiga svar istället för fönster, som guldkalvar istället för ikoner.

I tackbönen efter nattvarden ber vi att få tjäna den mänsklighet som Gud har tjänat. När jag reflekterar över den just den bönen skingras dystret. För vilken av alla dessa mänskligheter har Gud egentligen tjänat? Är det bara den del av mänskligheten som har rätt medlemskort? Jag tänker på hur den vandringsströtte Jesus slår sig ner vid Jakobs källa i Sykar och där möter den samariska kvinnan, hon med det utsvävade kärlekslivet. Jag tänker på hennes frågande svar när Jesus ber henne om något att dricka. Det är som att hon inte riktigt tror på att gapet och gränserna inte längre betyder någonting. Kan du och jag verkligen tillhöra samma släkte? “Hur kan du som är jude, be mig om vatten?” ...

Precis som ett barn **som sover**

text: Johan Kullenbok foto: Edwin Pijpe

Långsamt,
långsamt
singlar
snön
ner
från
en
gråmulen
himmel.
Snön
bäddar
in
världen
i
ett
vitt
täcke.
Allt
blir
mjukt.

Du går långsamt med en öde boulevard och det knarar av både snö och grus under dina fötter. Du huttrar och håller armarna tätt intill kroppen, försöker göra dig så liten som det bara går. Din halsduk kliar, så du lättar lite på den, men i samma stund ångrar du vad du gjort när du känner den svala luften rusa ner innanför din kappa. Du tittar bakåt och ser staden i skymningsljuset, lamporna tänds. Med musiken från din tonårsrevolt i hörlurarna svänger du av mot några otydliga byggnader. Du går med bestämda steg, i takt till musiken, men ser dig vaktsamt omkring. Du känner dig rastlös, och du tittar gång

på gång på armbandsuret som slutade gå för fyra dagar sedan. Det visar samma tid, dygnet runt, 16:29:14. Du tänker att du måste laga det, kanske har batteriet stannat, då räcker det med att byta det, eller kanske så har ett litet, litet kugghjul fastnat och måste ersättas av ett nytt. Husen växer allt snabbare, och innan du har hunnit tänka efter riktigt står du vid foten av ett av dem. Det är inte dit du ska, så efter att ha sneplat uppåt, på plåtbalkonger och betong så fortsätter du att gå. Snön faller allt kraftigare nu och återigen försöker du täta din kappa. Den läcker, tänker du, jag får kanske leta reda på en ny, en som håller värmen lite bättre. Du stoppar ner din hand i fickan, den högra, och tar upp brevet. Det sticker till inuti dig av obehag när du ser ditt namn skrivet med den spretiga handstilen och du vänder på det för att läsa adressen vägen 9, vån 4. Du minns hur du för några timmar sedan fick ett brev i posten. Du kände igen handstilen redan från början, den tillhörde din gamla flamma, A. Den hade inte förändrats märkbart på de år som gått, sedan ni sist träffades. Det hade tagit slut, ni bestämde er för att gå skilda vägar, det var bäst så för er båda. Nu hade A tagit kontakt med dig igen, ett handskrivet brev. Du hade läst det flera gånger

när du öppnat det, och nästan omedelbart hade du snörat skorna och styrt stegen mot adressen A skrivit som avsändare. Brevets delikata natur hade krävt ett omedelbart handlande. Nu hoppades du att det inte skulle vara för sent.

En liten bit bort ser du en kvinna och ett barn, en bekant scen. Kvinnan, i en grön, lång kappa, håller barnet, i rosa jacka, i handen, och de står där stilla mitt ute i vägen. Barnet vill inte stå still, åmar sig och drar i kvinnans hand, men kvinnan står stilla kvar, släpper inte taget. Så tittar barnet rakt mot dig, era ögon möts och du ser att det är ett flickebarn. Du ser inte hennes ögon, de är för långt borta, men det är som att du känner det inom dig, hennes ögon är gröna och fulla med tårar. Känslan i magen kan lura dig. Strålkastarna från en bil bländar dig en kort stund innan de lyser upp snömodden som ligger som ett täcke över vägbanan. Nyfiket står du kvar och tittar, fastän du borde fortsätta gå. Bilen bromsar in framför kvinnan och flickebarnet, en bildörr öppnas varpå kvinnan motar in flickebarnet i bilen. Sedan stängs dörren igen, och den som kör bilen trycker på gasen och med ens är bilen borta. Kvinnan står kvar tills hon inte ser bilen längre. Då går hon in i huset som du stannat vid. Hon

nickar till dig innan porten stängs bakom henne. Först nu ser du hennes ansikte. Du känner igen det, och önskar att du gjort någonting. Inte förrän efter ett tag inser du att huset som kvinnan gått in i är nummer nio. Plötsligt är du inte längre säker på om du sett kvinnan eller barnet, och i snön finns inga spår efter en bil. Du lägger handen på dörrhandtaget och öppnar den solida porten.

Du kommer in i det mörka trapphuset och fumlare efter en lampknapp. När du slutligen hittar knappen märker du att inget händer när du trycker på den. Hissen svarar inte när du trycker på knappen för att kalla ner den, så du bestämmer dig för att ta trapporna. Du tar av dig halsduken och trycker ner den i kappans vänstra ficka samtidigt som du låter trappsteg efter trappsteg hamna bakom dig. Ett blåaktigt vinterljus är det enda ljus du har i trappuppgången, men du ser ändå tillräckligt mycket för att kunna urskilja siffrorna på varje våningsplan. "Vån 1", "Vån 2", "Vån 3" och så till sist, "Vån 4". När du sätter foten på fjärde våningens marmorgolv tänds plötsligt belysningen i trapphuset. Du håller fortfarande brevet i handen när du står framför dörren. Precis när du ska ringa på bestämmer du dig ändå för att läsa brevet igen.

M, det var en lång tid sedan vi sågs. Samma dag som vi bestämde oss för att gå skilda vägar köpte jag en biljett på ett flygplan som tog mig långt bort härifrån. Jag har rest runt i världen och sett mer på fyra år än vad många har sett under en hel livstid. Nu är jag återigen tillbaka, som för ett sista farväl till den värld som jag sett så mycket av. Jag ska fatta mig kort och mitt liv är snart slut. Jag skulle vilja träffa dig en sista gång.

Din A.

Du kliver in i lägenheten. Den är liten och inte särskilt personlig. En lägenhet som folk flyttar ifrån så fort de får chansen. A leder in dig i vardagsrummet, och viftar sedan med en lätt rörelse mot soffan som står där. Du sätter dig ner och A kommer in med två koppar rykande varmt te. A ler mot dig och du ler tillbaka innan A börjar berätta vad som har hänt. Du får reda på att A, under sin tid i Kairo, drabbats av en sjukdom och att A inte har lång tid kvar nu. A hostar och ni pratar en stund, du berättar om ditt liv och A berättar om sitt, sina resor och om sjukdomen.

Plötsligt får A ett skrämmande ansiktsuttryck och kryper ihop i ditt knä, som ett spädbarn och du frågar om A är rädd. "Jag är rädd varje dag." svarar A "Varje timme och varje minut. Det går inte en sekund

utan att jag är rädd.”

”Minns du min syster?” frågar A. ”Minns du när vi var sju och hon var fem? Minns du kvinnan från socialen i den gröna kappan? Minns du?”

Du nickar. Du minns. Du minns som om det var idag.

”Minns du min systers rosa jacka?” frågar A igen. ”Den börjar försvinna nu. Jag ser

den inte klart längre. Jag ser inte dig lika klart längre. Hjälp mig, jag är rädd.”

A håller hårt i din hand, ingen säger någonting. Det fladdrar till i gardinen och så plötsligt kramar ingen din hand längre. Du sitter kvar en stund innan du försiktigt reser på dig och möts av ett par tomma ögon. Sedan stop-

par du om A med en grå filt som du hittar. Du tänker att A ser ut precis som ett barn som sover.

Långsamt, långsamt singlar snön ner från en gråmulen himmel. Snön bäddar in världen i ett vitt täcke.

Allt blir mjukt. •••

Höger och vänster en begreppsutredning

Höger - vänster skalan används inte bara inom politiken, utan har kommit att få beteckna mycket mer än vad den ursprungligen syftade på. Skalan används också till mycket mer än så, ibland till och med som en härskarteknik för att misskreditera ett argument eller en person. Om vi slutar prata i termer av höger och vänster, vad pratar vi om istället?

text: Jonathan Wiksten illustration: Catharina Ullerud

Den som engagerar sig i frågor om social rättvisa, jämställdhet och miljö blir ganska ofta placerad i ett vänsterfack som i praktiken nog är nästan lika svårt att definiera som begrepp som kvinnligt eller manligt. Nu menar jag inte att den här tendensen att placera människor i nationella eller politiska fack skulle vara ett lika allvarligt problem som vanan att mot människors vilja applicera på dem de förväntningar som följer med föreställningar om kön. Mina politiska engagemang, till skillnad från min könsidentitet, är något jag själv har valt, medveten om att detta kan leda till kritik. Det jag snarare vill peka på är hur fack eller kategorier kan användas för att avfärda ett argument, en diskussion eller rent utav ett helt perspektiv.

Inom KRISS har det funnits en viss diskussion kring om

KRISS är en vänster-rörelse. Det finns onekligen många som är engagerade inom partier på vänsterkanten inom rörelsen och det är inte på något sätt oförenligt med ett engagemang i KRISS. Däremot är det problematiskt om

**Det finns onekligen
många som är
engagerade
inom partier på
vänsterkanten**

KRISS skulle bli en organisation som oreflekterat förespråkar vänster-lösningar och som exkluderar studenter som förespråkar andra politiska ideal. Speciellt problematiskt blir det om en osann bild av att KRISS är en vänster-rörelse hindrar studenter från att gå med i en Kristen studentgemenskap som har oerhört mycket att ge, eller exkluderar de som inte har ett explicit vänster-

perspektiv.

Men vad menas då egentligen med "vänster"? Begreppet kommer från början från det franska parlamentet efter revolutionen 1789, där vänster helt enkelt beskrev den sida av rummet på vilka vissa parlamentariker brukade sitta. Begreppet vänster har sedan kommit att bli synonymt med vissa rörelser och vissa ideologier. Den ekonomiskt liberala traditionen har ofta betecknats som vänster, så även i det Svenska parlamentet där tusch-streckets förskjutning betecknar den händelse där liberaler, efter den allmänna rösträttens införande allt mer började rösta med högern. I många länder räknas fortfarande liberalismen som en vänster-rörelse vilket fortsätter att orsaka förvirring.

Inom statsvetenskapen används begreppen höger och vänster ofta om åsikter som

explicit handlar om statlig inblandning och väldigt ofta just gällande just frågor om ekonomin och marknadens frihet. Ett parti kan enligt den definitionen vara både höger och vänster samtidigt genom att exempelvis förespråka en starkt reglerad marknad men motsätta sig statlig inblandning gällande jämställdhet, miljö eller utrikespolitik. Ett annat parti kan precis på motsatt sätt vara både höger och vänster genom att exempelvis förespråka en fri marknad för varor och tjänster men samtidigt förespråka en reglering av migration över gränserna. Ett försök att fånga den här dubbelheten är att införa andra skalor. En skala jag nyligen stött på, men som jag tycker fångar väsentliga begrepp är GAL-TAN skalan (Green, Alternative & Liberal vs. Traditional, Authoritarian & Nationalist). Denna beskriver hur partier/individer förhåller sig vad gäller icke-ekonomiska frågor gällande livsstil, ekologi etcetera. Denna kan användas för att beskriva hur varför partier kan inta både en höger och en vänster-position samtidigt.

KRISS tema för året är "en mänsklighet". Det perspektivet är ett definitivt ställningstagande för en GAL-position. Ser vi oss själva som en mänsklighet gör vi ett avkall från tanken på en mänsklighet uppdelad i kategorier som aldrig kan mötas.

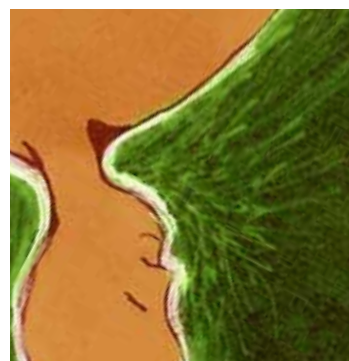
Vi håller inte med Rudyard Kiplings strof om att öst och väst aldrig kan mötas, även om vi inte behöver vara överens om hur det mötet ska

Men då borde vi bilda ett politiskt parti och inte en studentrörelse

ske. GAL-värderingar och vänsterpolitik hänger ihop, men inte så som en hund i koppel hänger ihop med sin husse utan som en hund utan koppel hänger ihop med sin människa. Det går att förespråka GAL-värderingar utan att börja yra om statlig detaljstyrning, snarare handlar det om vilka frågor en tycker är viktiga att lyfta på agendan. Vänstern i västeuropa (både ekonomiskt liberal- och socialistisk- vänster) har lyckats etablera en kompetens inom GAL-frågorna, det betyder att den som intresserar sig för miljö, jämställdhet eller livsstils-frågor kommer att stöta på vänsterns svar först. Det betyder inte att den traditionella högern, eller den anarkistiska rörelsen (som i sin renaste form principiellt motsätter sig statlig inblandning) inte har intresserat sig eller har svar på GAL-frågor, bara att dessa inte syns lika starkt i debatten.

Att som kristen studentrörelse engagera sig för miljö, social rättvisa, personligt ansvarstagande eller

jämlikhet är ingen vänsteridé. Vänster blir vi först om vi börjar anamma vänsterns lösningar om statlig styrning och omfördelning – men då borde vi bilda ett politiskt parti och inte en studentrörelse! Istället kan vi som kristen studentrörelse fungera som ett forum där olika lösningar på ett problem stöts och blöts mellan politiska perspektiv med Jesus som förebild. Snarare är idealet med en grupp individer som kämpar för sina ideal, genom direkt aktion, utbildning och opinionsbildning. ...

Hetsmotfolkkrupp

text: Erika Chapman bild: Billy Alexander

I Sydsvenskan i oktober uppfanns ett nytt ord då de rapporterade att en imam friats från Hets mot folkkrupp. Detta nya ord skulle förklara mycket....

de har drabbats
av hetsmotfolkkrupp
hjärtat slår
och andningsvägarna
drar ihop sig
när de ser folk på stan
de väser
ut ur min andningsväg
ge mig tillbaka mitt luftrum
det är en folksjukdom
den slår mot hög och låg
och vårdcentralerna gapar
vi vet inte
säger de
vad man gör
för att få dem att andas
vi har en sjuksköterska
som har drabbats
hon snattar astmamedicin
i ren desperation
och när folk kommer nära
får hon bara fram ett
stäng dörren

vi samlar damm
vi stänger dörrarna
och samlar damm
av våra möbler
vi paketerar det
och ger det etiketter
vi sjunger sånger och hostar
och kruppen sprider sig
vi har drabbats
av hetsmotfolkkrupp
den påverkar egentligen
inte hjärnan
men det är så svårt att tänka
när man inte kan andas
och så svårt att älska
när bröstkorgen drar ihop sig
och så svårt att gå
nerför en gata
utan att stöta på folk
som hostar
eller gömmer sig
det är en folksjukdom ...

Tankar från inTerdependence

Ensam är inte stark och renässansmänniskan är inte idealet att eftersträva. Studenten i idé- och lärdoms historia, och nyblivna KRISS-medlemmen, Anne Sjölin reflekterar över inTerdependencefestivalens budskap att vi behöver varandra.

text: Anne Sjölin foto: Kristoffer Moldeus

Ett återkommande påstående under inTerdependencehelgen var ”du får inte ha ett projekt själv”. Vi är del i någonting större, var och en av oss, och inte inskränkta till den egna individen. Genom att samtala tillsammans om viktiga frågor under helgen öppnades nya infallsvinklar. Att dela med sig av projekt blev också tydligt under den öppna scenkvällen då det skapades musik och dikter, bl.a. en spontandikt där alla som ville fick bidra med ett ord, uttryck eller en mening. Kraften av att vara och arbeta tillsammans konkretiserades och är något som borde tas med till vardagen. Man kan ha utbyte av varandra genom tankar, erfarenhet och projekt. Att lyssna och att bli lyssnad på.

Som student i ämnet idé- och lärdoms historia kan jag inte låta bli att knyta an det hela till det ämnet. Under renässansen fanns tron på en universal människa: att varje människa kunde allting. Det sågs som ett ideal att vara både uppfinnare, författare,

konstnär och vetenskapsman. Under helgen blev det tydligt att det egentligen är tvärtom; att en individ inte kan allting, men att vi tillsammans kompletterar varandra. Ett av inslagen under helgen var en filmgudstjänst som mer än tydligt visade vårt ömsesidiga behov av människor runt omkring oss. Vi såg filmen Micmacs där personer som har blivit utstötta ur samhället går samman för att stoppa vapenindustrin.

”Ensam är ingen. Ensam är man ingen”, sades det på en av andakterna. Som student tycker jag att det är lätt att ibland känna sig ensam, instängd på sin kammare, råpluggande till tentan. Då är det välbehövligt att ha detta i åtanke. Jag, du, vi är måhända små och obetydliga en och en, men tillsammans kan vi bli något att räkna med, för oss själva och för världen i stort. Under helgen var vi En: komponenter i ett och samma mål som stärkte och hjälpte varandra just genom att vara olika och ha olika ståndpunkter. ”Ensam är

Under inTerpendeence skapas gemenskap.

man ingen” måste betyda att tillsammans är man någon; en någon med olika idéer eller viljor som kompletterar varandra. När vi på kvällen satt där i det skumma ljuset – pratade, myste och drack te – fylldes jag av en tacksamhet...

Även om en hel del frågor besvarades under helgen

väcktes många nya, men det är så det ska vara för vi är inte självtrickliga. Vi behöver varandras hjälp att gå livets väg. Jag kommer osökt att tänka på sången Nu går sista visan: ”Vi behöver varandra, du och jag och de andra som står utanför. Låt den sista strofen bli till en sång vi minns. Tack för att jag får ha dig! Tack för att alla finns!”•••

Bred festival med fokus på människors samband

En helg i oktober bjöd KRISS in till Haga församlingshem i Göteborg för att fundera kring sambandet mellan oss människor; vårt ömsesidiga beroende av varandra. Det var för tredje året dags för Interdependencefestivalen.

text och foto: Kristoffer Moldéus

Festivalen öppnade med ett föredrag av Sandra Rudholm som varit ekumenisk följeslagare i den palestinska staden Jayyous som ligger på västbanken.

- Att vara ekumenisk följeslagare handlar om att vara en skyddande närvaro för det palestinierna och israelerna och anordnas av Sveriges kristna råd på initiativ från lokala kyrkoledare, säger Sandra Rudholm.

Hon berättar att hon träffade palestinierna som av så kallade säkerhetsskäl inte fick beträda sin egen mark som nu ligger på den västra sidan av muren som Israel satt upp.

- Israel använder sig av en gammal regel som säger att mark som inte brukats på tre år går tillfaller staten. Det betyder att mer och mer mark konfiskeras av Israel. Som följeslagare står man vid de av

Israel uppsatta gränskontrollerna på Västbanken och bevakar hur folk blir behandlade.

Lördagen inleddes med en workshop där Susanne Grimheden pratade om kristen mystik.

- Ni ska få vara med om och använda en böneställning som ingen annan i Sverige använder, den kommer från Ökenfäderna och användes av de första kristna, säger hon.

Böneställningen går ut på att den bedjande först sitter med slutna ögon, överarmar och armbågar tryckta mot kroppen, och händerna lyfta i ansiktshöjd med handflatorna mot varandra, på vardera sida av ansiktet. Sedan lägger de sig på rygg i ring och blundar. - Det är inte meningen att det ska vara skönt, men försök

att slappna av, säger Susanne Grimheden. De bedjande andas djupt och säger på inandningen, "Du som är kärlek" och på utandningen "Be i mig". De får sedan lägga sig på höger sida för att fortsätta tillbaka till ursprungspositionen. Det är en påtagligt ansträngd grupp som pratar ut om böneupplevelsen efteråt.

- Det var som en tröskel, först var det svårt, men sedan blev det lättare, säger Martin Bergman.

Samtidigt som en del av besökarna upplevde kristen mystik träffade andra Karl Högberg, förbundssekreterare från Kristen humanism som berättade om sin organisation.

Nästa workshop var med Marika Palmdahl som pratade om religionsdialog. Hon arbetar med religionsdialog för Svenska kyrkans räkning.

- Svenska kyrkan har ett viktigt bidrag i religionsdialogen där man diskuterar fram och tillbaka var är min gräns och var är min identitet, säger Marika Palmdahl.

Hon berättade om ett möte som Göteborgs interreligiösa råd hade i synagogan i Göteborg. Redan i foajén till synagogan blev det en högljudd diskussion om samkönade äktenskap, något som vid den tiden diskuterades i Svenska kyrkan. Detta var i slutet av 2008 och beslutet att samkönade par får gifta sig var inte taget än. Diskussionen

gick högt och alla sidors argument var noga teologiskt övervägda.

- Till slut tar rabbinen Peter Borenstein till orda och säger att nu mina vänner ska vi lugna ner oss och sätta oss och diskutera de frågor vi kom hit för att diskutera. Det är ett typiskt exempel på hur ett interreligiöst möte går till, säger Marika Palmdahl.

Hon ser det som religionsdialogens uppdrag att skapa mötesplatser där människor från olika religioner kan mötas och få utbyte av varandra. Hon hänvisar till Markusevangeliets 9:33 där det står De kom till Kafarnaum. Och när han var hemma igen frågade han dem: "Vad var det ni talade om på vägen?"

- I den grekiska översättningen står det "vad övervägde ni medan ni gick.." Man går vägen fram och på vägen kommer man att möta människor som är annorlunda mig på något sätt och då gäller det att ha respekt för dem, säger Marika Palmdahl.

Andra workshops under festivalen var en workshop där man samtalande om Gud och anarki, en workshop om religion och hbt, och en ick-eväldsworkshop med Per Herngren om ickeväld.

Festivalen fick också besök av medlemmar i det kristna kollektivet Oikos och av Sallaams vänner som utbildar ungdomar i religionsdialog.

...

Rörelser i tystnaden

text: Emma Svensson illustration: Catharina Ullerud

Vad rör sig inombords när allting tystnar runt omkring? 18–20 november ordnade KRISS retreat på Åkerögården med temat: "En mänsklighet".

"Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor och jag ska ge er vila."

Rörelse verkar vara ett av livets kännetecken. Rörelse på vattenytan, ibland storm och ibland en stilla bris, och någonstans längre ner i djupet. Ibland när man stannar upp, åker på retreat en helg och tänker att man vill koppla av så kan det faktiskt vara så att det rör sig ännu mer. Först snurrar huvudet, för när det blir tyst runt om en hör man sina egna tankar, men snart de ytliga rörelserna stillnar inser man att de har samband med en mer trögflytande rörelse några meter ner, under vattenytan.

Jag hade sett framemot den här helgen; vi hade planerat i månader. Men just när den kom var jag mitt uppe i så mycket annat, jobb och deadlines och vägval. Att dessutom ha varit med och

planerat och försökt få ihop logistik, anmälningar, tider och hämtningar gjorde att det snurrade lite väl mycket. När vi gått in i tystnaden på fredagskvällen tror jag att jag bara satt och tittade in i den brinnande brasan i någon timme, för att få tankarna att lugna sig en aning. Det finns få saker som är så lugnande som brinnande ved.

Men sakta började snurrandet och surrandet lägga sig. Vattenytan stillna något. Visst ett par krusningar fanns kvar, men det där djupare började skönjas.

Jag hade inte tänkt läsa så mycket under denna retreaten, jag läser hela dagarna vanligtvis, tyckte det vore bättre att sticka, gå promenader och sitta rakt upp och ner och titta in i den där elden. Och visst, jag gjorde det med. Men så pockade en bok på, där på bokbordet. Det omöjligas

Gud – om kristendomens kris och Guds närvaro, av Gerhard W Hughes, en brittisk jesuitbroder som jobbar med andlig vägledning för miljö- och rättvisekämpar.

Hughes skriver så där rätt på, som vissa författare gör, med många handfasta tips på andliga övningar. Han är inte författaren med det sinnliga språket men just den här helgen så grep boken in i mitt liv. Hughes spårar kristendomens kris till vår klivna andlighet, vår tanke om att det finns det som är andligt – och så finns det det som är icke-andligt. Istället så pekar han på att kristendomen är en religion med fötterna på jorden, mötet med Kristus måste få betydelse för hur vi inrättar våra liv och våra relationer. Vi kan inte samtidigt be för fred och stödjade vapenförsäljning, be för ett bättre klimat och inte källsortera vårt sopberg. Gud bryr sig inte om det som

är andligt i mitt liv. Han bryr sig om mitt liv. Punkt. Eller för att citera kyrkofadern Irenaeus; "Gud blev människa för att människorna skall bli Gud". Guds rike bor inom mig och det betyder att det bor också i andra människor.

Jesus sa, kom till mig, jag ska skänka er vila, ni som är tyngda av bördor. Men vila behöver inte alltid vara komplett stillhet, snarare är nog vila oftare rörelse. Det är när den där vattenytan stillnar som man kommer åt den djupare rörelsen. Rörelsen mot Kristus. Rörelsen som gör att jag förnimmar att Gud blivit människa, så att jag kan bli Gud. Rörelsen som visar på Guds rike inom mig; och i en enda mänsklighet. •••

Frizonfestivalen

KRISS och projektet religion hbt fanns i år på plats vid Frizon festivalen utanför Örebro; kanske det största kyrkliga ungdomsevenemanget i Sverige idag. Som organisationer var vi på plats för att berätta om KRISS och projektets verksamhet, ett projekt som KRISS också är en del av att driva.

text: Jonathan Wiksten foto: Krisoffer Moldeus

Totalt var vi sex personer från projektet och från KRISS med på plats. Med banderoller, kuddar och ett överflöd av syrliga klubbor omvandlade vi snabbt vårt bås i den ombyggda lada som tjänade som utställningshall till något av en myshörna. Senare under festivalen upptäckte Robin Vidén hur några av besökarna somnat i vår monter.

Innan festivalen hade jag funderat en del på hur det skulle vara att besöka festivalen som en progressiv studentrörelse och kanske ännu mer som en del av ett projekt som försöker lyfta HBTQ-frågor i religiösa sammanhang. På en kristen festival kan det

med ett sådant perspektiv finnas en del fallgropar, och innan festivalen hade jag nog väntat mig en viss avoghet, om inte fientlighet från vissa av besökarna. Min bild av EFK som agerar huvudman för festivalen är inte att kyrkan är känd som en av de mest progressiva rörelserna

**I ett hållbart
samhälle är mänsklig
arbetskraft vår
viktigaste resurs.**

gällande HBTQ-frågor. Det gjorde att jag inte alls visste vilka reaktioner vi skulle möta. Samtidigt kändes det spännande att vara med i ett sammanhang där frågor om

läggning och identitet kanske inte diskuterats så mycket och där kanske inte så många hört talas om KRISS.

Frizonfestivalen riktar sig kanske främst till något yngre personer än KRISS, samtidigt är det roligt att få vara med och försöka väcka en medvetenhet bland unga. Samtidigt som Frizon hade detta fokus fanns det också en hel del evenemang eller programpunkter som kändes stimulerande och utmanande även för mig som något äldre. Flera personer som funnits i KRISS sammanhang fanns också med på festivalen, exempelvis deltog vår före detta ordförande Martin Smedjeback i ett samtal om huruv-

ida en som Kristen också bör vara pacifist.

Trots mina inte odelat positiva förväntningar fick montern en hel del besökare från olika håll. Jag hamnade i samtal med två personer från en gatumissionsrörelse som funderade på vad vi gjorde och vad vi stod för. Samtidigt som vi hade olika åsikter om hur vi som kyrkliga organisationer ska förhålla oss, främst i frågor kring bibelsyn var samtalen givande, respektfylla och kanske något nyfikna. Flera personer som vi pratade med kom med uppmuntran och tyckte att det var bra att vi fanns där och åter andra berättade om situationen i deras kyrka eller församling, hur de hade vänner som råkat i konflikt med rådande normer i sitt sammanhang eller hur de själva befunnit sig i liknande konflikter. Det var kanske de berättelserna som bidrog mest till att det kändes viktigt att befinna sig på plats på Frizonfestivalen, och jag hoppas verkligen att någon för stafettpippen vidare. ...

PEPP

Tips och info från KRISS riksstyrelse

Rutbildarutbildning, Stockholm, 3-5 februari

Religion hjärta hbt kommer att andordna helg åt RUT-bildning. Syftet med RUT-bildningen är att förse religiösa samfund och hbt-organisationer med verktyg för att diskutera normer kring religion och hbt och utveckla sin verksamhet. På mötet kommer det att tas upp olika övningar samt gå igenom texter och filmer. Mötet kommer att vara på Kärsögården på Karsö i Stockholm. Anmäl dig senast 10/1 till religionhbt@hbtqstudenterna.se skriv i ämnesraden Rutbildning.

Bli Senior friend

Kanske minns du tillbaks till din studieperiod då du var aktiv i KRISS och brann för att förändra världen? Kanske tycker du bara att KRISS verkar vettigt, viktigt och vill att vi ska kunna fortsätta vår verksamhet. Senior friend blir du genom att betala 100 kr till bankgiro 632-0345. Då får du ta del vad som händer i KRISS genom vår tidskrift. För mer info: www.kriss.se

Konferens om religion och hbt-frågor, Höör, 20-22 april

Svenska kyrkan i Lunds studentprojekt {Det trodde du inte} och projektet Religion hjärta hbt arrangerar tillsammans en konferens om religion och hbt-frågor i vår. Konferensen har medverkande med judisk, kristen och muslimsk tro. Gäster kommer bland annat vara Claes Schmidt/ Sara Lund och Muhsin Hendricks. Kostnad Studenter: 300 kr – inkluderar resa, mat, boende i dubbelrum och konferensavgift. Ickestudenter: 895 kr – inkluderar mat, boende i dubbelrum och konferensavgift. För anmälan och information kontakta www.hbtqstudenterna.se/religion.

Sammankomst, Göteborg, 3-4 februari

Sammankomst för kristna kommuniteter och andra vardagsgemenskaper med workshops, föreläsningar och bön. Anmälan på <http://kommuniteter.se/sammankomst-2012/>

Nordisktbaltiskt vintermöte, Östersund, 16-19 februari

KRISS i år värd för det Nordisk-baltiska vintermötet med tema: "Aliens or Pilgrims?". KG Hammar kommer, gör du? Under mötet kommer vi att fördjupa oss i temat främlingskap och pilgrimsbegreppet. Detta möte ger även möjlighet att träffa andra medlemmar från World Student Christian Federation. Kostnad: Försök att få reseersättning ifrån din lokallavdelning! För dig som inte behöver reseersättning kostar mötet 250 kr inklusive mat och boende på vandrarhem. Annars kostar mötet 550 kr, inklusive reseersättning, mat och boende. Anmälan till: exp@kriss.se. Senast 22/1 Skriv i anmälan ev allergier och matrestriktioner.

Har du betalat medlemsavgiften?

Om inte, gör gärna det genom att betala in 100 kronor antingen till din lokallavdelning eller till riks, bankgiro 632-0345.

KRISS lokalt

Unitas (Uppsala)

Unitas är en ekumenisk, öppen & bred förening som vill främja debatten i kristna frågor. Vi träffas varje onsdag i prästgårdssalen kl 19-21 bredvid Helga trefaldighets kyrka efter Stilla mässan. Vanligtvis fikar vi & samtalar om ett specifikt tema eller lyssnar på någon inbjuden gäst. Vi brukar vara ungefär 5-10 personer varje gång.

Kontakt: Facebook: Unitas
Blogg: unitasuppsala.wordpress.com.
Susanna Mixter (ordförande): susannamixter@gmail.com

Umeå

För att komma i kontakt med människor i Umeå som är anslutna till KRISS kan man höra av sig till Kristofer Moldeus.

Kontakt: kristoffer.moldeus@gmail.com

STYRELSE

Ordförande: Anna Burenus, Lund
Vice ordförande: Jonathan Wiksten, Göteborg
Kassör: Isak Gerson, Uppsala
Ledamot: Helena Eriksson, Lund
Ledamot: Robin Vidén, Göteborg
Ledamot: Christian Stureson, Lund

Kontaktuppgifter hittar du på www.kriss.se

Göteborg

Under hösten har GKRISSE fortsatt att träffas ungefär varannan söndag hos studentprästerna i Haga. Vi har till exempel studerat den urkyrkliga texten didache, vi har haft besök av Eva Clarängen, diakon engagerad för flyktingar & lyssnat på Requem i Domkyrkan. Den 10/12 har delar av GKRISSE planerat en resa till Danmark & SCM. Under våren fortsätter verksamheten på samma vis.

Kontakt: Helena Karlsson (ordförande) helena.c@mymelody.com

Stockholm

Stockholmsavdelningen träffas under mindre regelbundna former, vill man ha mer information kan man ta kontakt med:

mattias@irving.se eller sara.ytterbrink@gmail.com

Lund

Vi har träffats som vanligt på torsdagar efter studentprästernas Taizéinspirerade mässan i Domkyrkan. Varje kväll har ett unikt tema. Antingen kommer en gäst & talar, eller så diskuterar vi tillsammans. Utöver torsdagskvällarna har vi haft ett samarbete med dominkanermunkarna i Lund. Ett antal måndagar under terminen har vi diskuterat boken "Kärleken övergår allt" av Ernesto Cardinal. Övriga måndagar har vi haft så kallad "måndagsbön"; kort bönestund där varje tillfälle präglats av någon särskild typ av bön.

Vi har också ingått i Svenska kyrkans studentprojekt "Det trodde du inte". Vårt bidrag till detta projekt var en trubadurpub under temat "Ton av tro" där det förekom musikframträdande med andligt tema.

Kontakt: <http://krissilund.wordpress.com/>
E-post: krissilund@gmail.com

DIN KRISTNA STUDENTRÖRELSE BEHÖVER DIG!

Välkommen till KRISS riksmöte 2012

I år träffas vi i Lund 9-11 mars. Där har du chansen att vara med och påverka KRISS framtid. Vi bjuder på workshops utifrån årets tema: *En Männsklighet*, bön och sedvanligt god vegomat.

Mer info & anmälan på: www.kriss.se